

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Blansku se sídlem Hybešova 2047/5, 678 01 Blansko rozhodl samosoudkyně Mgr. Klárou Cáškovou ve věci

žalobkyně: **GROUP BBB, a.s.**, IČO 49451499
sídlem Češkovice 261, 678 01 Blansko-Češkovice
zastoupená Ing. Josefem Bednářem
bytem Češkovice 261, 678 01 Blansko

proti
žalované: **Energo Adamov, s.r.o.**, IČO 28292383
sídlem Adamov 466, 679 04 Adamov
zastoupená advokátem Mgr. Vladanem Valou
sídlem Marie Steyskalové 62, 616 00 Brno

pro určení vlastnictví

takto:

- I. **Určuje se**, že žalobkyně je výlučným vlastníkem kabelového rozvodu nízkého napětí, sestávajícího ze čtyř kabelů AYKY 3x240mm² + 120mm² v délce 520m, který je veden ze stavby technického vybavení bez č.p./č.e., která je součástí pozemku p.č. St 1261 přes pozemky p.č. 486/7, 486/1, 486/4, 486/2, 486/3, 484, 483, 492/10, 265/2 a 265/1 do rozvodny nízkého napětí v průmyslovém objektu bez č.p./č.e., který je součástí pozemku p.č. 265/1, přičemž všechny shora uvedené nemovitosti leží v k.ú. 600041 Adamov, okres Blansko.
- II. Žalovaná **je povinna** nahradit žalobkyni na nákladech řízení částku 27 328 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

- III. Žalovaná je povinna nahradit České republice – Okresnímu soudu v Blansku na nákladech řízení částku 31 325 Kč, a to do dní dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 29.6.2016 ve znění pozdějších doplnění domáhala, aby soud určil, že žalobkyně je na základě smlouvy uzavřené s ADAŠT a.s. jako prodávajícím dne 8.11.2006 výlučným vlastníkem kabelového rozvodu nízkého napětí, sestávajícího ze čtyř kabelů AYKY 3x240 mm² v délce 520 m, který je veden ze stavby technického vybavení bez č.p. /č.e., která je součástí pozemku p.č. st. 1261 přes pozemky p.č. 486/7, 486/1, 486/4, 486/2, 486/3, 484, 483, 492/10, 265/2 a 265/1 do rozvodny nízkého napětí v průmyslovém objektu bez č.p./č.e., který je součástí pozemku p.č. 265/1, přičemž všechny shora uvedené nemovitosti leží v k.ú. Adamov (dále jen „sporné kabelové rozvody“ či „předmětné kabely NN“). To, že žalovaná neoprávněně užívá sporné kabelové rozvody žalobkyně zjistila počátkem října 2013. Žalovaná je používala k přenosu elektrické energie z blízké malé vodní elektrárny. Formou korespondence a emailové korespondence žalobkyně žalovanou vyzývala, aby s ní uzavřela nějaký právní vztah k oprávnění užívání těchto kabelů, popřípadě, aby zanechala jejich užívání. Žalovaná to na jednání dne 12.12.2013 přislíbila, avšak protože se tak nestalo, žalobkyně podala trestní oznámení. Teprve v rámci tohoto trestního řízení začala žalovaná tvrdit, že kabely užívá oprávněně, neboť je údajně měla nabýt kupní smlouvou uzavřenou s ADAŠT a.s. jako prodávajícím dne 23.7.2008. Žalobkyně zdůraznila, že nesouhlasí s tím, že by žalovaná mohla takto nabýt vlastnické právo k sporným kabelovým rozvodům. Žalobkyně má za to, že nejde o totožné kabely - upozornila na nedostatek specifikace kabelů v kupní smlouvě z roku 2008 a na fakt, že tyto kabely mají vést pod zcela jinými pozemky než sporné kabelové rozvody. Žalovaná rovněž, dle přesvědčení žalobkyně, nemohla sporné kabelové rozvody nabýt vydržením, neboť dle přesvědčení žalobkyně jde o věc nemovitou, když předmětné kabely NN jsou liniovou stavbou a je otázkou, nakolik je tato stavba se zemí spojená pevným základem. Dle přesvědčení žalobkyně přitom nelze předmětné kabelové rozvody přemístit bez porušení jejich podstaty a jedná se tedy o věc nemovitou. Statutární zástupci žalované navíc nemohli být při uzavírání smlouvy v dobré víře, neboť při minimální opatrnosti měli být seznámeni s předmětem prodeje a tím, že vlastnictví kabelů je na straně žalobkyně.
2. Žalovaná uvedla, že sporné rozvodné kabely jsou v jejím vlastnictví a nikoliv ve vlastnictví žalobkyně. Žalovaná předmětné kabely NN nabyla na základě smlouvy ze dne 23.7.2008 o převodu nemovitostí, kterou žalovaná uzavřela jako kupující s ADAŠT a.s. jako prodávající. Má za to, že je nepochybné, že se jedná o stejné kabely, které společnost ADAŠT a.s. jako prodávající převedla již v roce 2006 na žalobkyni. Žalovaná však při jejich nabytí v roce 2008 i nadále byla v dobré víře, když o tom, že předmětné kabely NN měly být prodány žalobkyni smlouvou z roku 2006, žalovaná až do roku 2013 nic nevěděla, chovala se k nim jako k vlastním a naopak žalobkyně se o předmětné kabelové rozvody nijak nezajímala. Dobrá víra právnické osoby se přitom posuzuje dle dobré víry jejich statutárních orgánů. K., který za žalovanou podepisoval smlouvu ze dne 23.7.2008 jako jednatel, nikdy nebyl členem statutárního orgánu společnosti ADAŠT a.s. ani nebyl odpovědný za prodej věcí ADAŠT a.s. Předmětné kabelové rozvody přitom, dle přesvědčení žalované, nepochybně nejsou se zemí spojeny pevným základem (jsou uloženy volně ve výkopu) a nespádají tedy pod ust. § 119 odst. 2 zák.č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku platného a účinného do 31.12.2013. Žalovaná má naopak za to, že předmětné kabely NN slouží pro účely rozveden (trafostanic), které jsou v jejím vlastnictví, tj. žalovaná je přesvědčena, že předmětné

kabelové rozvody nejsou samostatnou movitou věcí ale součástí věci hlavní – rozvodny b.č. 116, a proto jejich vlastníkem nemůže být žalobkyně. Pokud by s tímto právním hodnocením soud nesouhlasil, domnívá se žalovaná, že předmětné kabely NN nabyly na základě smlouvy ze dne 23.7.2008, a to buď dle ust. § 446 zák.č. 513/1991, obchodního zákoníku platného a účinného do 31.12.2013, nebo dle § 134 odst. 1 zák.č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku platného a účinného do 31.12.2013.

3. Po zhodnocení důkazů jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech, přihlížeje přitom ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, má soud za prokázaný tento skutkový stav:
4. Kupní smlouvou ze dne 8.11.2006 prodal prodávající ADAŠT a.s. kupujícímu ČKD BLANSKO GROUP, a.s. mj. „liniovu stavbu kabelového rozvodu nn b.č. 15-144 (inv. č. 00646)“, která je dle přílohy 2 této smlouvy popsána následovně: „Kabelový rozvod NN. Je napojen v b.č. 15 4xAYKY 3x240 +120mm² v délce 520m do NN rozvodny trafostanice AE 12. ... Kabel je uložen volně ve výkopu. Po b.č. 15, 16, ve žlabu 500/100.“ Zároveň jsou v příloze č. 2 u dané položky označeny pozemky p.č. 265/1, 265/2, 492/3, 483, 484, 486/3, 486/2, 486/4, 486/7, st. 1261 (4 x AYKY). Dle výpisu z obchodního rejstříku žalobkyně změnila ke dni 29.2.2008 obchodní firmu z „ČKD BLANSKO GROUP, a.s.“ na „GROUP BBB, a.s.“
5. Z kupní smlouvy ze dne 23.7.2008 bylo zjištěno, že dle záhlaví jde o smlouvu uzavíranou mezi prodávajícím ADAŠT a.s., jednajícím R.M., předsedou představenstva, a J.Š., členem představenstva, a kupujícím Energo Adamov, s.r.o., který jedná D.K., jednatelem a R.M., jednatelem. Dle čl. 2 cit. smlouvy prodávající deklaruje, že je výlučným vlastníkem nemovitostí, které nepodléhají povinnosti zápisu do katastru nemovitostí, a to mj. „přípojky VN-NN-SLP VODAR na pozemcích parc. č. 492/3, 483 a parc. č. St. 1261“, vše v obci a k.ú. Adamov. Dle ověřené kopie smlouvy (čl. 140-144 spisu) je smlouva podepsána všemi osobami uvedenými v záhlaví – viz shora (kopie předložená žalobkyní čl. 17-21 ani kopie předložená žalovanou čl. 127-130 neobsahuje poslední stranu cit. s podpisem Š. a M.). Dle přílohy č. 1 cit. smlouvy předložené žalovanou (čl. 131 spisu) je u přípojky VN-NN-SLP VODAR připojen popis „kabel vn, nn, slp z b.č. 15 do b.č. 116“, umístění na parcele (prochází parcelou) „492/3, 483, 484, 486/3, 486/2, 486/1, St. 1261“. Přesto, že příloha nebyla předložena v originále a žalobkyně popřela její pravost, soud má při jejím posouzení v kontextu s ostatními provedenými důkazy přílohu za pravou, když K. při svém účastnickém výslechu výslovně potvrdil, že jím podepisovaná smlouva z roku 2008 obsahovala 2-3 přílohy, předložené kopie smluv obsahují parafu podpisů a K. při nahlédnutí konstatoval, že parafa v dolní části stránky je jeho. Pravost přílohy je dále nepřímou potvrzována vyjádřením znalce Ing. Pospíšila, který uvedl, že jemu existence této přílohy dává smysl, když vše ve smlouvě se týkalo energetiky a předmětné kabely NN logicky propojují trafostanice převáděné na žalovanou.
6. Dle kopie katastrální mapy (čl. 24 spisu), jakož i upřesnění znalce Ing. Pospíšila ve znaleckém posudku č. 04/2018 a prezentaci znaleckého posudku provedené u jednání (viz příložené CD) předmětné kabelové rozvody vedou z rozvodny nízkého napětí v průmyslovém objektu bez č.p./č.e., který je součástí pozemku p.č. 265/1 (rozvodna v b.č. 15) žlabem po objektu na p.č. 265/2, odkud pak vedou pod zemí (volně uloženy ve výkopu – viz upřesnění znalce Ing. Pospíšila ve znaleckém posudku a prezentaci provedené u jednání + popis v příloze č. 2 smlouvy z 8.11.2006) parcelami p.č. 492/10, 483, 484, 486/3, 486/2, 486/4, 486/1, 486/7 až do stavby technického vybavení bez č.p./č.e., která je součástí pozemku p.č. St 1261 (rozvodna v b.č. 116). Z uvedeného důkazu ve spojení se znaleckým posudkem Ing. Pospíšila doplněného výslechem znalce dospěl soud

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

k jednoznačnému závěru, že předmětné kabelové rozvody popsané ve smlouvě ze dne 8.11.2006 jsou totožné s „přípojkou NN VODAR na pozemcích parc. č. 492/3, 483 a parc. č. St. 1261“ tak, jak byla popsána ve smlouvě ze dne 23.7.2008 a upřesněna v její příloze 1. Pokud žalobkyně namítala, že kabely NN ze smlouvy ze dne 23.7.2008 mají vést přes zcela jiné pozemky, není jí v tomto ohledu možno přisvědčit. Ve smlouvě ze dne 23.7.2008 se pouze opakuje chyba, která se již vyskytuje i ve smlouvě ze dne 8.11.2006 (sic!), tj. že namísto pozemku p.č. 492/10 je v textu nesprávně uveden pozemek p.č. 492/3. Ve smlouvě ze dne 8.11.2006 je pak dále opomenut pozemek p.č. 486/1; ve smlouvě ze dne 23.7.2008 naopak chybí p.č. 486/4 a 486/7. Vzhledem k jednoznačnosti vedení kabelů z b.č. 15 do b.č. 116 pak soud uvedená pochybení v označení trasy vedení kabelů – shodně se znalcem – hodnotil jako marginální a nezakládající pochybnosti o identifikaci předmětných kabelů NN, když dle znaleckého posudku jde v případě obou smluv o kabely označené matričným číslem WB 31-34 (viz dále odst. 11 tohoto odůvodnění).

7. Pokud pak K. a svědek Š. při svém výslechu uváděli, že podle jejich názoru „se rozhodně nic nemohlo prodat dvakrát“ a že dle Š. „hlavní přívodní kabely, které byly součástí energetiky se určitě neprodávaly“, je zřejmé, že proti jejich výpovědím vyplývajícím z jejich subjektivního přesvědčení jednoznačně stojí k důkazu provedené listiny – kupní smlouva ze dne 8.11.2006 a kupní smlouva ze dne 23.7.2008, přičemž pravost těchto listiny jako takových nikdy nebyla zpochybněna. Stejně tak možnost naznačená Š. a K., že by se v případě smlouvy ze dne 8.11.2006 a smlouvy ze dne 23.7.2008 mohlo jednat o dva různé kabelové rozvody, neboť ADAST a.s. býval zbrojařský podnik, kde se veškeré zásobování energiemi x krát zálohovalo, byla jednoznačně vyvrácena posudkem znalce Ing. Pospíšila ve spojení s jeho výslechem, když znalec zcela věrohodně vysvětlil (a ostatně totéž vyplývá i z účastnického výslechu K.), že předmětné kabely NN byly součástí tzv. systému cirkular, tj. že sít' vysokého napětí v areálu ADAST a.s. byla doplněna o sít' nízkého napětí, která byla sítí záložní (viz též nákres rozvodů VN a NN bč. 15 - bč. 116 – bč. 143 a bč. 144 (Samara) na čl. 45 spisu).
8. Ze zápisu z jednání ze dne 12.12.2013 u společnosti E.ON, usnesení PČR ze dne 11.2.2014 sp.zn. KRPB-278340-35/TČ-2013-061881-CHD, korespondence účastníků (viz dopis žalobkyně ze dne 17.9.2013, 25.9.2013, 1.11.2013), emailové komunikace účastníků, jakož i z úřední činnosti soudu (viz sp.zn. 9 EXE 1031/2016) bylo prokázáno, že nejméně od konce roku 2013 je mezi účastníky vlastnictví předmětných kabelových rozvodů sporné a nevyjasněné vlastnické vztahy vyvolávají četná navazující řízení (řízení před Energetickým regulačním úřadem, Policií ČR, řízení před zdejším soudem).
9. Dle úplného výpisu z obchodního rejstříku žalobkyně byl ke dni 8.11.2006 předsedou představenstva žalobkyně J. B., přičemž k danému datu byl navenek za statutární orgán oprávněn jednat samostatně předseda představenstva nebo místopředseda společně s dalším členem představenstva. Dle úplného výpisu z obchodního rejstříku ADAST a.s. byl ke dni 8.11.2006 místopředsedou představenstva V. Š. a členem představenstva mj. R.D., přičemž k danému datu byli navenek za statutární orgán oprávněni jednat dva členové představenstva společně.
10. Dle úplného výpisu z obchodního rejstříku žalované byla žalovaná zapsána do OR dne 24.6.2008, ke dni 23.7.2008 byli jednatelem žalované D.K. a R.M., přičemž k danému datu byli navenek za statutární orgán oprávněni jednat vždy dva jednatele společně. Dle úplného výpisu z obchodního rejstříku ADAST a.s. byl ke dni 23.7.2008 předsedou představenstva R.M. a členem představenstva mj. J.Š., přičemž k danému datu byli navenek za statutární orgán oprávněni jednat buď dva členové představenstva společně nebo samostatně předseda představenstva.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

11. Ze znaleckého posudku Doc. Ing. Jaroslava Pospíšila CSc. č. 04/2018 ze dne 22.10.2018 ve spojení s výsledkem znalce soud zjistil, že, jak znalec dokumentoval na historii výstavby rozvodny b.č. 116 a b.č. 143 a 144 a materiály poskytnutými žalobkyní (zejména viz „matrika kabelů“), jež učinil součástí svého znaleckého posudku, bylo možno dospět k jednoznačnému závěru, že kabelový rozvod nízkého napětí označený v čl. 1 bod 2., devátá odrážka smlouvy uzavřené mezi ADAŠT a.s. a ČKD Blansko Group, a.s. dne 8.11.2006, je 100% totožný s přípojkou nízkého napětí označenou v čl. I bod 2 jako „přípojky VN-NN-SLP VODAR na pozemcích 492/3,483 a parc. č. St. 1261“ ve smlouvě uzavřené mezi ADAŠT a.s. a Energo Adamov s.r.o. dne 23.7.2008 a zároveň jde o kabely, které jsou v původní dokumentaci ADAŠT a.s. označeny WB 31-34. Sporné kabely NN však mezitím v průběhu času ztratily své matriční štítky, kterými by správně měly být opatřeny, proto již v současné době nejsou správně identifikovány svými původními matričními čísly neumožňujícími záměnu. V odpovědi na dotaz soudu č. 2, tj. zda předmětné kabelové rozvody jsou se zemí spojeny pevným základem či nikoliv, znalec dospěl k závěru, že nikoliv, kabely vedou z rozvodny nízkého napětí v průmyslovém objektu bez č.p./č.e., který je součástí pozemku p.č. 265/1 (rozvodna v b.č. 15) dále žlabem po objektu na p.č. 265/2, odkud pak vedou pod zemí (volně uloženy ve výkopu) až do rozvodny v b.č. 116 (stavby technického vybavení bez č.p./č.e., která je součástí pozemku p.č. St 1261) viz též odst. 17 tohoto odůvodnění. Znalec dále srozumitelně popsal, jak je vedena a dodávána elektrina z trafostanic ve vlastnictví žalované (jakožto provozovatele lokální distribuční soustavy) mj. i k žalobkyni, a to, že mezi rozvodnou v b.č. 15 a b.č. 116 je elektrina vedena jedním kabelem VN, když předmětné kabely NN jsou tzv. „záložní kabely“ pro případ nutnosti odpojení kabelu VN.
12. Soud zamítl další návrhy na doplnění dokazování, když tyto návrhy žalobkyně učinila až po koncentraci řízení dle ust. § 118b zák.č. 99/193 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“), o čemž byli účastníci výslovně poučeni, a dle přesvědčení soudu nebyly zároveň splněny podmínky pro prolomení koncentrace ve smyslu ust. § 118b odst. 1 in fine o.s.ř. Návrh na zpracování revizního znaleckého posudku podaný žalobkyní soud rovněž zamítl, neboť měl za to, že znalecký posudek Ing. Pospíšila č. 04/2018 je dostatečným podkladem pro rozhodnutí ve věci. Předmětný znalecký posudek ve spojení s výsledkem znalce, jímž se podařilo odstranit případné nejasnosti obsažené ve znaleckém posudku, pokládal soud za srozumitelný a přesvědčivý, přičemž vyhotovování revizního znaleckého posudku by za daného stavu odporovalo zásadě ekonomičnosti řízení.
13. Na základě shora uvedeného závěru o skutkovém stavu v souvislosti s citovanými zákonnými ustanoveními posoudil soud věc po právní stránce takto:
14. Dle ust. § 80 o.s.ř. se určení, zda tu právní poměr je či není, lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem. V souladu s judikátem Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 3 Cdon 1338/96 je určovací žaloba podle § 80 o.s.ř. preventivního charakteru a má místo jednak tam, kde její pomocí lze eliminovat stav ohrožení práva či nejistoty v právním vztahu a k odpovídající nápravě nelze dospět jinak, jednak v případech v nichž určovací žaloba účinněji než jiné právní prostředky vystihuje obsah a povahu příslušného právního vztahu a jejím prostřednictvím lze dosáhnout úpravy, tvořící určitý právní rámec, který je zárukou odvrácení budoucích sporů účastníků. Tyto funkce určovací žaloby korespondují právě s podmínkou naléhavého právního zájmu. Naléhavý právní zájem na určení, že žalobkyně je vlastníkem sporných kabelů NN je, dle přesvědčení soudu, dán, neboť bylo prokázáno, že ADAŠT a.s. vtělil do kupní smlouvy ze dne 8.11.2006 uzavřené s žalobkyní i do kupní smlouvy ze dne 23.7.2008 uzavřené s žalovanou totožné kabely NN (sporné kabelové rozvody) a tato skutečnost pak vyvolává mezi účastníky opakované spory (viz shora odst.

8 tohoto odůvodnění). Je tedy naplněna podmínka splnění preventivní funkce žaloby dle § 80 občanského soudního řádu a je dána naléhavost právního zájmu na žalobkyní požadovaném určení.

15. Po konstatování shora uvedeného se zdejší soud zaměřil na právní posouzení, zda žalobkyně dosud je či není vlastníkem sporných kabelů NN.
16. Podle ust. § 3028 odst. 2 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (o. z.), se (není-li dále stanoveno jinak) ustanoveními tohoto zákona řídí i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.
17. Pokud se týká námitky žalované, že předmětné kabely NN jsou součástí trafostanice v b.č. 116 a nejsou tedy samostatnou věcí v právním smyslu, soud žalované nepřisvědčil. Dle ust. § 120 odst. 1 zák.č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku platného a účinného do 31.12.2013 (dále jen „SOZ“) je součástí věci vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila. V souladu s ust. § 121 odst. 1 SOZ jsou příslušenstvím věci ty věci, které náleží vlastníku věci hlavní a jsou jím určeny k tomu, aby byly s hlavní věcí trvale užívány. Jak bylo v řízení prokázáno, předmětné kabelové rozvody jsou záložními kabely pro rozvod elektřiny a jsou využívány jen v případě nefunkčnosti kabelu vysokého napětí, který rovněž propojuje rozvodnu b.č. 15 a b.č. 116. Nejde tedy o situaci, kdy by oddělením sporných kabelů NN byla trafostanice v rozvodně b.č. 116 znehodnocena a stala se nefunkční, jak naznačuje žalovaná. Zároveň by, podle logiky žalované, nebylo možno rozhodnout, zda elektrické přípojky mají být součástí trafostanice na začátku kabelů či na jejím konci (neboť obě trafostanice mají vždy zájem na zachování funkčnosti) a argumentací ad absurdum by každá distribuční soustava elektřiny musela být jedinou věcí, když veškeré její části by - danou optikou - měly být součástí elektrárny, kterou by bez distribuční soustavy nemělo smysl budovat. Že je elektrická přípojka samostatnou věcí ostatně konstatoval již Nejvyšší soud ve svém judikátu 22 Cdo 4420/20009. S ohledem na shora uvedené by tedy předmětné kabely NN mohly být nanejvýš příslušenstvím věci hlavní, nikoliv její součástí. Soud přitom ponechává stranou otázku, zda by věcí hlavní měla být právě trafostanice b.č. 116 ve vlastnictví žalované, když na výsledek řízení tato otázka nemůže mít vliv, neboť, jak bylo konstatováno např. v rozhodnutí Nejvyššího soudu R 75/2004 „platné právo nemá ustanovení o tom, že by na nabyvatele věci hlavní přecházelo i příslušenství věci a k převodu příslušenství na nabyvatele věci hlavní je vždy potřeba projevit zákonem předepsaným způsobem vůli“.
18. Zdejší soud tedy učinil závěr, že předmětné kabelové rozvody jsou samostatnou věcí movitou¹ a nemohly proto bez dalšího přejít na žalovanou.
19. Žalovaná dále namítala, že na ni měly sporné kabelové rozvody přejít ve smyslu ust. § 446 zák.č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku platného a účinného do 31.12.2013 (dále jen „ObchZ“)², popřípadě, že žalovaná sporné kabelové rozvody nabyla vydržením dle ust. §

¹ Že jde o movitou věc, vyplývá zejména ze znaleckého posudku Ing. Pospíšila č. 4/2018 ve spojení s jeho výsledkem. Žádná ze stran zároveň ani netvrdila, že by předmětné kabelové rozvody byly se zemí spojeny pevným základem. Zdejší soud zároveň nemohl přisvědčit žalobkyni, která měla za to, že předmětné kabely NN jsou nemovitou věcí, neboť je již není možné bez rizika poškození či změny opakovaně přemísťovat, když časem se mechanické a elektrické vlastnosti kabelů zhoršují a mohou být náchylnější k poškození. Pouhé plynutí času (stárnutí) totiž nemůže mít vliv na přeměnu věci z movité na věc nemovitou.

² § 446 ObchZ: Kupující nabývá vlastnické právo i v případě, kdy prodávající není vlastníkem prodáváného zboží, ledaže v době, kdy kupující měl vlastnické právo nabyt, věděl nebo vědět měl a mohl, že prodávající není vlastníkem a že není ani oprávněn zbožím nakládat za účelem jeho prodeje

134 odst. 1 SOZ³. Ani v tomto ohledu však soud nemohl žalované přisvědčit, a to především z toho důvodu, že žalovaná, objektivně posuzována, nemohla být v dobré víře, že prodávající je skutečně oprávněn předmětné věci převést. Jak vyplývá z konstantní judikatury (viz např. rozh. Nejvyššího soudu sp.zn. 22 Cdo 427/2013), pro posouzení dobré víry právnických osob je třeba se zabývat dobrou vírou členů jejich statutárních orgánů, přičemž za rozhodnou je třeba považovat dobrou víru většiny jejich členů. K ust. § 446 ObchZ pak Ústavní soudu ve svém rozhodnutí IV. ÚS 112/01 konstatoval, že „je vždy nutné, aby v situacích, kdy existují o dobré víře kupujícího sebemenší pochybnosti, kupující prokázal, že využil všechny dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že prodávající je skutečně oprávněn převést vlastnictví k předmětné věci“. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 22 Cdo 2090/2003 „posouzení, zda je držitel v dobré víře či nikoliv, je třeba vždy hodnotit objektivně a nikoliv pouze se subjektivního hlediska (osobního přesvědčení) samotného účastníka. Je třeba vždy brát v úvahu, zda držitel při běžné (normální) opatrnosti, kterou lze s ohledem na okolnosti a povahu daného případu po každém požadovat, neměl, resp. nemohl mít, po celou vydržecí dobu důvodné pochybnosti o tom, že mu věc, nebo právo patří.“

20. Jak bylo prokázáno úplnými výpisy z obchodních rejstříků prodávajícího ADAST a.s. a žalované, v době, kdy byla uzavřena kupní smlouva ADAST a.s. s žalovanou, tj. ke dni 23.7.2008, byl statutárem jak prodávajícího, tak žalované R.M.. M. byl přitom zároveň jedním ze dvou jednatelů žalované (spolu s K.). Dle přesvědčení soudu již z tohoto důvodu nemohla být žalovaná v dobré víře ve smyslu ust. § 446 ObchZ či § 134 SOZ, resp. je zřejmé, že jednatel žalované, M., nevyužil všechny jemu dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že prodávající je skutečně oprávněn převést vlastnictví k předmětné věci. M., jakožto předseda představenstva prodávajícího, mohl a měl mít přehled o majetku prodávajícího, jakož i o smlouvách, kterými byl majetek ADAST a.s. nedávno v minulosti zcizován. Na této povinnosti statutárního orgánu jednat s péčí řádného hospodáře ve smyslu ust. § 135 odst. 2 ObchZ, resp. § 194 odst. 5 ObchZ pak nic nemůže změnit ani to, že v dané době docházelo ke změně systému evidence majetku (viz výpověď Š. a K.).
21. Jak bylo prokázáno úplným výpisem z obchodních rejstříků žalované, v době, kdy byla uzavřena kupní smlouva ADAST a.s. s žalovanou, tj. ke dni 23.7.2008, byl druhým jednatelem žalované K., který, jak vyplynulo z jeho účastnického výsledku ze dne 15.2.2017, byl v době od roku 2004 do 2008 vedoucím vnitřního auditu u prodávajícího ADAST a.s.. K. při svém výsledku sám uvedl, že při vyčleňování majetku energetiky, který měl být posléze vložen do majetku žalované, on osobně provázel soudní znalce, kteří tento majetek posuzovali. K. má vzdělání v oboru energetiky, z pozice své funkce vedoucího vnitřního auditu v ADAST a.s. nepochybně mohl a měl mít přehled o majetku ADAST a.s.. I v jeho případě proto soud dospěl k závěru, že tento statutár nevyužil všechny dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že prodávající je skutečně oprávněn převést vlastnictví k sporným kabelovým rozvodům, ačkoliv, jak vyplynulo z jeho výsledku, on sám byl subjektivně přesvědčen, že se nic dvakrát prodat nemohlo.
22. Vzhledem k tomu, že se žalobkyni podařilo prokázat že nabyla vlastnictví k předmětným kabelovým rozvodům kupní smlouvou ze dne 8.11.2006 a zároveň byla vyvrácena obrana žalované, že tato nabyla sporné kabelové rozvody smlouvou z 23.7.2008, soud s odkazem na citovaná zákonná ustanovení žalobě vyhověl v plném rozsahu.

³ § 134 odst. 1 SOZ: Oprávněný držitel stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, tak, že přiznal žalobkyni, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 27 328 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 2 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 9 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 35 000 Kč sestávající z částky 2 500 Kč za každý z šesti úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. včetně šesti paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 16 800 Kč ve výši 3 528 Kč. Právní zástupce žalobkyně JUDr. Pokorný přitom vykonal následující úkony právní služby: převzetí a příprava věci (plná moc ze dne 10.5.2016), sepsal žaloby ze dne 29.6.2016, účast u jednání dne 18.1.2017, stanovisko žalobkyně ze dne 19.12.2016 k vyjádření žalované, účast u jednání dne 15.2.2017, účast u jednání dne 29.3.2017 a vyjádření ke znaleckému posudku ze dne 7.11.2018. Odměnu za účast u právního zástupce mediátora ze dne 29.3.2017, písemné sdělení o výsledcích pokusu o mimosoudní vyřízení věci ze dne 3.5.2018, předložení listinných důkazů ze dne 7.11.2018, vyjádření žalobkyně k účtované výši znalečného ze dne 27.11.2018 a průvodní vyjádření žalobkyně ze dne 11.1.2019 soud nepřiznal. Zdejší soud účastníkům nenařídil mediaci ve věci, odměna za účast u jednání mediátora tedy žalobkyni nepřísluší. V případě sdělení ze dne 3.5.2018 se nejedná o úkon právní služby ve smyslu a. t. a zároveň, stanoviska žalobkyně v něm obsažená pouze rekapituluji dřívější vyjádření žalobkyně. Pokud jde o vyjádření žalobkyně k účtované výši znalečného ze dne 27.11.2018 toto soud vzal na vědomí, nicméně proti výši znalečného žalobkyně případně může brojit teprve po rozhodnutí soudu o výši znalečného a soud toto vyjádření nepokládal za účelně vynaložený úkon právní služby. Průvodní vyjádření žalobkyně ze dne 11.1.2019 a přípis ze dne 7.11.2018 a soud rovněž nepokládal za účelně vynaložený úkon právní služby, když žalobkyně částečně rekapituluje již dříve uvedené a částečně do řízení vnáší nepřípustné novoty, tj. tvrzení a důkazy nepřípustné ve smyslu ust. § 118b o.s.ř. Součástí náhrady nákladů řízení je dále částka 5 000 Kč, kterou žalobkyně složila jako zálohu na provedení znaleckého posudku. Náhradu cestovného a promeškaného času žalobkyně nepožadovala. Soud neshledal důvody pro modifikaci nákladů žalobkyně ve smyslu ust. § 150 o.s.ř., když žalovaná od počátku řízení popírala oprávněnost nároku žalobkyně, resp. tvrdila, že vlastníkem předmětných kabelů je ona sama, přičemž v řízení byla zcela neúspěšná.
24. Výrokem III pak soud rozhodl v souladu s ust. § 148 o.s.ř. o povinnosti žalované nahradit státu náklady řízení spočívající ve znalečném, a to dle usnesení zdejšího soudu ze dne 25.1.2019 č.j. 2 C 70/2016-329 v částce 36 325 Kč po odečtení dříve uhrazené zálohy ve výši 5 000 Kč (tj. náklady řízení na straně státu činí 31 325 Kč). Soud přitom zároveň konstatuje, že si je vědom skutečnosti, že žalovaná náklady znaleckého zkoumání přímo nezpůsobila, neboť od počátku řízení tvrdila, že předmětné kabelové rozvody, které měla nabýt smlouvou ze dne 23.7.2008 jsou totožné s těmi, které nabyla žalobkyně smlouvou ze dne 8.11.2006 a že jde o věci movité (tj. její tvrzení se plně shodovala se závěry znaleckého posudku Ing. Pospíšila). Žalovaná však byla v řízení zcela neúspěšná (když na rozdíl od výsledného rozhodnutí soudu žalovaná tvrdila, že ona sama je vlastníkem předmětných kabelů) a ust. § 148 o.s.ř. jednoznačně předpokládá uložení náhrady nákladů řízení státu dle výsledku řízení, tj. neúspěšnému účastníkovi.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Brně, prostřednictvím soudu podepsaného. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Blansko 24. ledna 2019

Mgr. Klára Cásková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Reiterová